

Arrest

nr. 346 605 van 13 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat **S. VANBESIEN**
 St. Guibertusplein 14
 2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder X, op 29 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2026.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Ter terechtzitting merkt verzoekers raadsman op dat verzoeker inmiddels samen met zijn moeder teruggeleid werd naar zijn land van herkomst, El Salvador. Verzoekers raadsman legt ter zitting een e-mailbericht van 5 april 2026 neer waarin de moeder van verzoeker hem meldt dat zij op 10 maart met haar zoon moest terugkeren naar El Salvador.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst op artikel 48/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Luidens artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève is een vluchteling elke persoon die *“uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- een gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich bevinden buiten het land waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

De Raad wijst tevens op artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. (...)”

De Raad wijst erop dat *“zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit”* een voorwaarde is om in aanmerking te komen voor toekenning van de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan een persoon die zich (opnieuw) in zijn of haar land van herkomst bevindt, zoals blijkt uit voormeld artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In casu kan, gelet op de opmerkingen van verzoekers advocaat ter zitting en het voormelde e-mailbericht dat hij ter zitting neerlegt, niet redelijkerwijs worden betwist dat verzoeker gedwongen teruggekeerd is naar zijn land van herkomst, El Salvador, en zich daar op heden bevindt. Aldus voldoet verzoeker niet aan één van de noodzakelijke voorwaarden om in België de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen op grond van artikel 48/3, respectievelijk artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad, die in dezen met volheid van rechtsmacht oordeelt, wijst op het facultatieve karakter van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of verzoeker als minderjarige vreemdeling eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek in zijn hoofde rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat dit verzoek hoe dan ook geen aanleiding kan geven tot toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus gezien verzoekers actuele aanwezigheid op het grondgebied van zijn land van herkomst. Een verder onderzoek van verzoekers nood aan internationale bescherming is *in casu* niet aan de orde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME	S. WILLAERT
--------------	-------------